SUFLET BLESTEMAT

Pentru a putea păşi pe cărările ce duc către infinit, pentru ca sufletul să-şi ia zborul către înălţimi, asemeni unei păsări ce a stat prea mult timp în captivitate, lăsând în urmă şi singurătatea, şi blestemul, trebuie să fii cu adevărat împăcat cu tine însuţi. Să te afli într-un echilibru aproape perfect, să nu trebuiască să te uiţi înapoi cu durere.

În viaţă, sunt momente care îţi întunecă raţiunea, în care acţionezi sub presiunea primului impuls, şi în care un adevărat torent de furie şi răzbunare se abat asupra unei alte fiinţe. Atunci devii distructiv, satanic, deschizând poarta către fluviul negru, etern, al damnării.

Îţi vei dori la un moment dat ca nimic din toate acestea să nu se fi întâmplat, ca totul să fie doar un coşmar sau o glumă proastă... Însă va fi prea târziu.

Dar ceea ce este cumplit este faptul că, deşi vei simţi în prima clipă o domolire a furiei, o descărcare, în momentele ce vor urma nu te vei regăsi eliberat. Ci dimpotrivă, vei deveni un monument de suferinţă şi remuşcare.

Aşa ceva mi se întâmplase în urmă cu ceva timp, când am surprins-o pe soţia mea, Diana, înşelându-mă cu unul dintre cei mai buni prieteni, Radu. Sufeream de câţiva ani de un soi de amnezie teribil de neplăcută – ţineam minte tot ce se întâmpla în trecutul recent şi nu uitam nici măcar amănuntele, ştiam cine sunt, ce şcoli am urmat, unde am fost angajat ş.am.d., dar erau câţiva ani din viaţă despre care nu mai îmi aminteam nimic.

Diana mă susţinuse în toate demersurile mele, totul părea a merge perfect atât între noi cât şi în carieră, cu excepţia micii mele boli, nimic nu mă tulburase realmente... până în acea seară.

Atunci a trebuit să mă întorc mai devreme de la job. Diana îmi spusese că pleacă la o prietenă, aşa că mă puteam opri pe la un cafe-bar şi să ajung acasă mai târziu. Chiar astfel aveam de gând să procedez, dar anunţata şedinţă de la serviciu nu mai avusese loc, mă simţeam cam obosit şi am decis în cele din urmă să mă întorc tot acasă.

I-am găsit în dormitor, dezbrăcaţi, înlănţuiţi ca doi amanţi pentru totdeauna, ascultând muzică de ambient şi fumând, unul lângă celălalt.

"Diana, te iubesc... Te iubesc cu adevărat. Mi-ai dăruit clipe magice, de neuitat. El nu trebuie să ştie, va rămâne aşa. Îţi mulţumesc pentru că ai acceptat sacrificiul de a te împărţi între noi".

"Radu, iubitule...", rosti Diana şi îl mângâie încet, delicat, cu palma peste piept.

Atunci n-am mai ştiut ce fac. A fost dincolo de puterea mea de a îndura, fiind şi o fire foarte geloasă.

Îmi amintesc că am văzut efectiv negru în faţa ochilor şi am scos un răcnet, ca un strigăt de luptă. Am apucat ranga de metal care stătea sprijinită de

uşa debaralei şi l-am izbit în plin pe nefericitul Radu, care, alertat de strigătul meu de mai devreme, îşi trăsese hainele în grabă pe el şi încerca să se strecoare către uşă.

L-am lovit rău, atât de tare încât am crezut că-l omor. În cap, în piept, pe spate, cu o furie neomenească. Dădeam iar şi iar, fără milă, fără încetare.

Diana se oprise în pragul uşii şi striga îngrozită, dar aproape că nu o auzeam. I-am spart capul, aproape că i-am smuls o ureche, însă ura mea nu părea a se stinge nicicum.

Nu ştiu dacă în acele momente îmi păsa dacă scapă cu viaţă sau nu, dar la un moment dat am considerat totuşi că e de ajuns. Am aruncat ranga la câţiva metri de el, lăsându-l inconştient, într-o baltă de sânge.

Am scuipat peste trupul său şi am rostit: "Cel mai bun prieten... O jigodie. Un câine împuţit!".

Apoi am dispărut în noapte, având ca destinaţie primul bar care urma să îmi iasă în cale. Trebuia să mă anesteziez cumva. Să mă eliberez. Să uit.

Ulterior, am divorţat de Diana, m-am refugiat în muncă, dar am primit o grea lovitură atunci când am aflat că, în urma "tratamentului" pe care i l-am aplicat, Radu a rămas infirm, paralizat într-un cărucior cu rotile, de-abia putând să deschidă gura pentru a vorbi.

Oricât l-aş fi urât, oricât aş fi dorit să mă răzbun pe el, martor mi-e Cerul că nu asta intenţionasem. Nu voiam să îl transform într-un rebut, să îi aduc o suferinţă chiar atât de cumplită.

Încă nu puteam conştientiza cu adevărat dimensiunile întregii situaţii, dar, odată cu primii fiori ai remuşcării (ce-i drept, palizi, timizi la început) mi-am dat seama că acela a fost pentru mine începutul sfârşitului.

*

O poartă către Cer, către divinitate. Un paşaport pentru fericire. Asta am căutat dintotdeauna, asta am sperat să găsesc în adâncimile sufletului, în scrierile altora şi în ale mele, în îndepărtatele excursii pe plaje tropicale.

Acesta era sensul ultim, idealul ce păruse atâtora de neatins.

Să te afli în echilibru, să ştii că Dumnezeu te priveşte cu îngăduinţă, că te iartă.

Să nu-ţi fie teamă. Să ştii că vei păşi pe drumuri binecuvântate, pe tărâmuri alese.

Ştiam, desigur, că omul nu poate încheia un "târg" cu divinitatea. Nu poate "cădea la învoială", ci trebuie să demonstreze că e bun, că merită.

În fond, nici măcar minunata promisiune a curcubeului nu a fost un "târg" pe care Dumnezeu să-l fi încheiat cu omul. Atunci, Dumnezeu a fost spontan - aşa a simţit. Aşa a considerat că e mai bine, atât pentru Sine, cât şi pentru creaţia Sa. Pe care a dovedit că o respectă.

Tot la fel şi eu. Şi noi. Trebuie să fim sinceri, spontani.

Şi vom dobândi Infinitul care ne-a fost interzis din pricina strămoşilor noştri. A lui Adam şi a Evei.

Or, deja începusem să realizez că în clipa adevărului, eu nu arătasem decât ură. Distrugere. Furie oarbă, răzbunare. Poate chiar, fără să-mi dau seama, am abătut asupra mea un blestem.

Un blestem ce îşi avea rădăcini adânci în adâncurile de nepătruns ale sufletului meu.

Şi atunci, ce putea face divinitatea? Cum să mă ierte? Cum să rişte să mă lase să-i contaminez pe toţi cei din jurul meu cu un flux ucigaş, aducător de nenorocire?

Am rătăcit prin parc, am văzut minunatele fântâni arteziene revărsând apa cristalină asupra împrejurimilor, am privit razele soarelui reflectându-se minunat, sublim, în picurii de apă şi în privirile trecătorilor, am simţit aerul purificat al înălţimilor cum se coboară, pentru câteva fracţiuni de secundă, pe Pământ.

Am plâns, pentru prima oară după mulţi ani, aproape în hohote, pentru că am simţit Paradisul atât de departe, intangibil... Doamne, atât de departe...

"Mai există o cheie... Mai trebuie să afli un adevăr", am auzit o voce eterică, îngerească.

*

Încet-încet, am decăzut. Nu am mai putut scrie mare lucru, la job eram tot mai absent şi mai fără vlagă, în viaţa de zi cu zi mă simţeam dezabuzat, nefericit, singur şi fără posibilitate de întoarcere către Calea Luminii.

Rătăceam pe străzi ca un paria, de câteva ori mă încercase şi tentaţia drogurilor uşoare.

La ce bun să asculţi noua campanie prezidenţială, să iei contact cu ultimele ştiri, să te prefaci a surâde editorului, când miza cu adevărat importantă e în cu totul altă parte? Când te temi ca nu cumva să-ţi fi pierdut sufletul pe vecie?

Stăteam până către miezul nopţii pe Internet, apoi plonjam într-un somn cel mai adesea dominat de coşmaruri.

Într-o seară, am primit un telefon de la Diana, care mă anunţa că lui Radu îi era tot mai rău. Nu se putea ridica din scaunul rulant, trebuia hrănit de rude, iar în urmă cu două zile îi ceruse filmul "Mar Adentro".

Iniţial, se gândise să-l refuze, pentru a nu-i agrava starea, dar în cele din urmă şi-a zis că n-ar fi tocmai corect. Dacă aceasta era dorinţa lui...

Însă după ce a urmărit aventurile sărmanului erou tetraplegic, după ce a văzut cum miracolul vieţii i se scurge printre degete, şi totul la un nivel superior, cinematografic, se pare că Radu a fost cuprins de o depresie şi mai adâncă. Le era teamă că ar putea începe să refuze mâncarea, pentru a muri, în cele din urmă, prin inaniţie.

Atunci mi s-a făcut brusc rău. Doamne, ce am făcut? Ce am putut să fac?

În acel moment am crezut că îmi eliberez toată furia, că mă voi răzbuna, că voi face dreptate.

Că nu puteam răspunde decât cu aceeaşi monedă.

Mi-am închipuit că mă voi linişti, odată ce setea mea de pedeapsă va fi ostoită.

Dar, pentru numele lui Dumnezeu, nu am făcut altceva decât să deschid porţile celui mai întunecat coşmar, să gust dintr-un fruct macabru.

Peste câteva zile, am fost înştiinţat că Radu vrea să aibă o întrevedere cu mine. Mi-a fost foarte greu să accept, având în vedere toată situaţia, dar fireşte că trebuia să-i respect ciudata dorinţă.

Când am păşit în holul stil vechi, cu pendula bătând după un ritm uitat de timp, cu toate acele ceşcuţe de dulceaţă şi tablouri din secolul trecut, am avut o puternică strângere de inimă. Acest decor sobru, arhaic, care în alte împrejurări m-ar fi fascinat, mi se părea cel mai teribil cadru pentru a-mi primi pedeapsa, cea mai tristă continuare a poveştii mele.

Oare de unde voi găsi suficientă putere pentru a îndura?, m-am întrebat şi mi-am ridicat, instinctiv, privirile către Cer.

L-am văzut înaintând în căruţ, neputincios, cu o cicatrice mare brăzdându-i obrazul de sus până jos – încă o mărturie a actului meu nebunesc din urmă cu mai multe luni.

Mi-am coborât privirea în pământ.

"Nu ştiu cât voi mai trăi", începu Radu pe un ton morbid. "Nu am idee ce spun medicii, toate porcăriile astea, doar familia e la curent. Îmi este foarte greu să vorbesc cu tine. Ce să fac? Să-ţi acord iertarea, după ce m-ai mutilat, după ce mi-ai distrus visurile cele mai de preţ?".

Am tăcut, negăsind nimic de spus în acel context apăsător.

"Nu ştiu dacă sunt suficient de bun pentru aceasta. Dacă pot eu să deschid poarta către Cer, către Lumină. Ştiu că, în calitatea ta de scriitor, ai căutat-o mereu. Dar, în orice caz, dacă aş mai fi în putere, dacă trupul nu m-ar trăda, vreau să ştii că nu m-aş răzbuna pe tine. Nu ţi-aş plăti cu aceeaşi monedă. E o înţelepciune care îmi vine dincolo de lumea aceasta. Însă trebuie să ştii că eşti blestemat. Nu vei scăpa din capcană niciodată".

Am fost surprins de această întorsătură.

"Cum anume? De-abia de un timp am ajuns să sesizez gravitatea faptelor mele. Mă tem că am început deja să-mi primesc pedeapsa. Nu pot să-mi cer iertare, ar fi absurd, desigur. Câtă bunătate să ai ca să mă poţi ierta? Dar, în acelaşi timp, să-mi spui că nu te-ai răzbuna, şi totuşi sunt damnat pe veci, nu e o contradicţie?".

"Aparent, este", rosti Radu tremurând. Cuvintele îi ieşeau din gură cu greutate. "Dar mai există ceva... Un lucru pe care nu-l ştii".

"Mai există o cheie... Mai trebuie să afli un adevăr", mi-am amintit, cu teamă aproape, cuvintele auzite în minte nu cu mult timp în urmă.

"Am să ţin cont de avertizarea ta... Îţi voi comunica dacă voi avea o revelaţie şi voi înţelege cu adevărat cuvintele tale", i-am răspuns.

"Dacă voi mai fi aici... Dacă voi mai trăi", replică Radu într-un mod ce mi s-a părut sinistru.

"Desigur", am rostit stupid, în lipsa oricărei replici inteligente. Privirea îmi aluneca de la faţa brăzdată a fostului meu rival la orologiul din perete. Curgerea clipelor îmi părea un adevărat infern.

După aproximativ un sfert de oră, ne-am despărţit.

*

Ce înseamnă, cu adevărat, mântuirea? Graţie divină - mai mult ca sigur. Anulare a păcatului. Dar, în acelaşi timp, pentru a o obţine, trebuie să nu ai ce să-ţi reproşezi. Şi, de asemenea, nici cei din jurul tău să nu aibă motive întemeiate să o facă. Trebuie să-ţi păstrezi sufletul pur, conştiinţa aproape imaculată.

Nu e un târg, dar e o condiţie.

Care trebuie îndeplinită pentru a-ţi lua zborul către înălţimi. Pentru a curma, odată pentru totdeauna, suferinţa.

Să poţi vorbi cu îngerii... Să te scalzi în cascade, fără a fi vătămat în vreun fel, să te perinzi prin văile uitate ale istoriei fără a rămâne în altă dimensiune temporală...

Să ai un curs al vieţii cristalin, binecuvântat...

Şi, odată ce ai primit iertarea, să obţii şi darul magic de a o putea dărui celor ce ţi-au greşit, la rândul lor...

Poate fi atât de simplu.

De minunat.

Dar eu, cu sufletul împovărat de păcate grele, cu imaginea terifiantă a unui Radu paralizat, muribund, impotent, ce mă va acuza, în curând, de dincolo de mormânt, cum voi putea să mai acced vreodată la acestea?

Şi totuşi, a spus că nu mi-ar plăti cu aceeaşi monedă. Că, dacă nu e sigur că mă poate ierta, oricum nici foarte departe de acest sentiment nu se află. Câtă mărinimie!

Atunci, de ce sunt blestemat?

După câteva săptămâni în care m-am pierdut în abisuri greu de descris în cuvinte, după nopţi pline de coşmaruri înfiorătoare, în care Radu, Diana şi, practic, toţi cunoscuţii mei se înălţau pe un covor binecuvântat către Cer, iar eu rămâneam să-mi contemplu singurătatea, damnarea şi ruina pe un Pământ arid, sterp, populat de demoni, după succedarea unor stări de-a dreptul morbide, am primit un telefon de la Diana.

Îşi manifesta dorinţa de a petrece o după-amiază împreună.

Tentaţia de a o refuza şi pe ea a fost, în condiţiile date, extrem de mare, însă ar fi fost cu desăvârşire incorect din partea mea să procedez în acest mod.

Am stat împreună la o cafea, am discutat, apoi Diana a părut că se lansează

într-un subiect pe care îl aşteptase de mult timp.
"Ai mai avut probleme cu amnezia?".
"Sincer, în ultima vreme, nu. Dar au fost multe alte lucruri teribile care m-au bântuit".
"Ei bine, ştii, desigur, că medicii au spus că ai suferit un şoc... şi că probabil doar o emoţie violentă ţi-ar putea readuce totul în memorie, exact aşa cum a fost...".
"Da, cred că da".
"Ei bine, mă aflu aici pentru a te ajuta. Voi fi a ta, pentru ultima oară...".
"Pentru ultima oară?", am repetat, într-un mod stupid, cuvintele fostei mele soţii. "Mulţumesc, dar nu trebuie să te simţi obligată, mai ales după tot ce s-a întâmplat...".
"Nu o fac din obligaţie. O fac pentru amândoi. Poate îţi vei aminti", rosti Diana, apoi începu să se dezbrace.
Am ezitat, apoi am iubit-o, cu pasiune chiar, de parcă acum aş fi aşteptat toate răspunsurile din această contopire a contrariilor, sau poate ca şi cum aş fi vrut să mă asigur că "ultima oară" va fi şi cea mai deosebită.
Am simţit extaz pur, am văzut crâmpeie de Paradis... Acel paradis promis, care devenise atât de îndepărtat... M-am bucurat din nou, a fost ca un mic tur de magie...
Diana. Iubirea. Fericirea.
Un trup fierbinte.
Apoi, sufletul eliberat.
"Acum ia-ţi povara blestemului cu tine şi caută, într-o infinitate de văi bântuite de spirite demonice, posibilitatea de a îl răscumpăra", spuse Diana, la puţin timp după punctul culminant.
"Cum adică?".
"Te-am iubit sincer... V-am iubit pe amândoi... Acum, aminteşte-ţi...".
După ce Diana a plecat, am rămas singur în apartament, bând un pahar de cidru şi privind tablourile din secolul trecut, asemănătoare celor pe care le avea şi Radu... Am închis ochii şi, pentru prima oară după foarte mulţi ani, mi-am amintit o scenă care se petrecuse în acea perioadă care îmi rămăsese necunoscută a existenţei mele.
Pătrund într-o cameră semiiluminată... O femeie se află întinsă pe sofa.
O femeie care tocmai îşi minţise soţul că pleacă în acea seară la o prietenă şi, ca atare, poate să mai întârzie...
Stăteam în dormitor, dezbrăcaţi, înlănţuiţi ca doi amanţi pentru totdeauna, ascultând muzică de ambient şi fumând, unul lângă celălalt.
"Delia, te iubesc... Te iubesc cu adevărat. Mi-ai dăruit clipe magice, de neuitat. El nu trebuie să ştie, va rămâne aşa. Îţi mulţumesc pentru că ai acceptat sacrificiul de a te împărţi între noi".
"Iubitule...", rosti Delia şi mă mângâie încet, delicat, cu palma peste piept.
Eu şi ea. Femeia de lângă mine, Delia, nu era altcineva decât soţia lui Radu.
Acesta s-a întors mai devreme de la job, din cauza oboselii şi a unei şedinţe ce nu mai avusese loc, şi ne-a surprins.

S-a întunecat la faţă, dar apoi şi-a trecut mâinile peste chipul pe care se puteau zări câteva riduri şi a rostit:

"O dată, o singură dată, am să întorc şi obrazul celălalt. Am să vă iert, pe amândoi. Dar, dacă vreţi ca lucrurile să rămână astfel, această scenă nu trebuie să se mai repete".

Şi, într-adevăr, nu se mai repetase... Decât peste ani, cu alţi actori... Cu rolurile inversate.

Atunci, într-o clipă fatidică, am înţeles natura damnării mele...

El fusese exact în aceeaşi situaţie şi mă iertase.

*

Îţi vei dori la un moment dat ca nimic din toate acestea să nu se fi întâmplat, ca totul să fie doar un coşmar sau o glumă proastă... Însă va fi prea târziu.

Stau în cameră, singur, distrus, părăsit.

Nimic nu mai are niciun sens, poarta către Cer a fost închisă.

Nimic nu se mai află în echilibru.

Peste două zile, telefonul Dianei:

"Îmi pare rău, trebuie să ştii... Radu a încetat din viaţă în această dimineaţă".

"Mi-am amintit... Acum mi-am amintit", am rostit şi am închis telefonul.

Apoi am răcnit ore în şir şi am plâns în hohote devastatoare, mi-am zdrobit capul de pereţi.

Orele Infernului aveau să înceapă în curând.

"Acum ia-ţi povara blestemului cu tine şi caută, într-o infinitate de văi bântuite de spirite demonice, posibilitatea de a îl răscumpăra".

*

Când m-am trezit, membrele îmi erau grele, mă simţeam ca semiparalizat, iar capul mă durea înfiorător. Stăteam întins pe o canapea puţin incomodă, iar în partea cealaltă a încăperii, Diana se afla goală pe sofa, iar Radu, mai plin de viaţă şi atrăgător ca niciodată, se pregătea să se aplece peste ea.

"Hai, acum, ia-mă... El nu trebuie să ştie, ce să fac, v-am iubit pe amândoi...".

"Iubita mea, mi-ai dăruit clipe magice, de neuitat...", replică Radu.

"Dacă n-ar fi luat drogurile acelea uşoare... I-am spus să se abţină, dar nu m-a ascultat... Acum, trăieşte un coşmar perpetuu, în care crede că aproape te-a ucis în bătaie, lăsându-te paralizat într-un scaun, iar accesul către sferele celeste îi este interzis, sufletul fiindu-i blestemat pe veci...".

"Lasă-l acum... O să vedem mai târziu cum îl integrăm şi pe el", rosti

bărbatul, lipindu-şi buzele de sânii Dianei.

"O să vedem mai târziu cum îl integrăm şi pe el".

La auzul acestor cuvinte, un val de furie nestăvilită m-a cuprins, din cap până în picioare. În viaţă, sunt momente cumplite, care îţi întunecă raţiunea.

Am vrut să iau ranga de fier care se găsea rezemată de uşa debaralei şi să-l omor.

Dar, într-o clipă, tot coşmarul mi s-a perindat din nou prin faţa ochilor.

"Cine ştie, Diana... Poate că, într-o infinitate de văi bântuite de spirite demonice, chiar am găsit cheia", am murmurat, ca pentru mine, şi am înghiţit un somnifer puternic, pentru a dormi măcar câteva ore fără să mai ştiu nimic.

Câteva ore. Adânc şi liniştit.

E dorinţa mea şi vă rog să o respectaţi.